

Muž, který stvořil

Médu

SETH MACFARLANE

VŠECHNY CESTY VEDOU K HROBU

KNIŽNÍ VERZE FILMU
Setha MacFarlana

PODLE SCÉNÁŘE SETHA MACFARLANA & ALECA SULKINA & WELLESLEYHO WILDA

MLADÁ FRONTA

Seth MacFarlane

VŠECHNY CESTY
VEDOU DO HROBU

SETH MACFARLANE

**VŠECHNY
CESTY
VEDOU
DO
HROBU**

PODLE SCÉNÁŘE
SETHA MACFARLANA & ALECA SULKINA & WELLESLEYHO WILDA

MLADÁ FRONTA

Přeložil Milan Lžička

Copyright © Seth MacFarlane, c/o William Morris
Endeavor Entertainment, LLC, 2014

All rights throughout the world are reserved to Seth
MacFarlane. This novel is based on a screenplay by Seth
MacFarlane, Alec Sulkin, and Wellesley Wild.

Translation © Milan Lžička, 2014

Albert Stark byl zbabělec. Ne ustrašený, bázlivý druh zbabělce s rozklepanými koleny, nýbrž ten typ, který svou zbabělost vnímá jako rozumné počinání: zbabělec ve jménu pragmatismu. Albert na svou zbabělost pohlížel jako na osobní štít, jehož účelem je sloužit pudu sebezáchovy. Na Divokém západě hrdinové umírali. A zbabělci přežívali.

V tamním pohraničí číhala smrt všude.

„Všechno kolem chce člověka zabít,“ říkával Albert často. „Psanci, indiáni, vytočený hazardní hráči, nakrknutý prostitutky, divoká zvěř, počasí, nemoci — dyť i blbá cesta k zubaři znamená vzít svůj život do vlastních rukou.“

Stačilo omrknout hlavní stránku kteréhokoliv místního plátku, aby člověk pochopil, kolik pravdy je na takovém šprochu:

„NEDUŽIVÁ KOBÝLA UDUPALA NOVOROZENĚ“

„POZDNĚ JARNÍ SYCHRAVO
SI VYŽÁDALO STOVKY OBĚTÍ“

„KANTORKU USMRILA ODĚRKA
O STEPNÍHO BĚŽCE“

„HROMADNÉ POPRAVY OBĚŠENÍM“

V PLNÉM PROUDU“

„ÚMRTÍ ZPŮSOBENÁ BAHNEM
NA TŘICETILETÉM MAXIMU“

„HOLANDSKÁ RODINA
ROZDRCENA PADAJÍCÍMI ČÍŇANY“

„ŽENA USVĚDČENA Z CIZOLOŽSTVÍ;
PŘIŠLA O JAZYK I PRSY“

„PADESÁTIKROVÉ STÁDO BIZONŮ
PONIČILO MĚSTO“

„KOUPAJÍCÍ SE ČERNOŠKA
ZAMOŘILA VODOJEM“

„BARIBALOVÉ SPOŘÁDALI
CELOU TŘÍDU ŠKOLKY“

„KRUPOBITÍ VEHNALO DO MÍSTNÍHO KOSTELA
HADY — NIKDO NEPŘEŽIL“

„PRASOPSÍ MOR MÁ UŽ PĚT TISÍC OBĚTÍ“

Ano, Albertovi připadalo, že pro člověka žijícího na území jižní Arizony je strach cosi nesmírně užitečného.

A tak se toho dne, kdy sluníčko přímo vražedně pralo, nijak netrápil tím, že ho zbabělost zase jednou uchrání od předčasného odchodu na onen svět.

Stál veprostřed hlavní třídy, opasek s pistolí při ruce — aspoň měl ten pocit. Okraje ulice lemovali obyvatelé Starého Pařezova, jako vždy celí natěšení, že budou na vlastní oči sledovat nejnapínavější ze všech atrakcí v pohraničí: souboj kdo s koho. Zatím tam však Albert stál dočista sám. Po jeho sokovi nebylo nikde ani vidu, a přitom už právě poledne úředně odbilo. Nikdo ani nepípnul, až na občasné chvějivý šepot mírně rozpačitých a nedočkavých čumilů. Drobní rolníci trpělivě přihlíželi. Ženy se ovívaly v zoufalé snaze vehnat si mezi švy bezpočtu vrstev oděvů aspoň pár drobných záchvěvů vzduchu. Zámožní džentlmeni si kontrolovali kapesní hodinky a pokušovali onen druh kvalitních doutníků, jaké si člověk patřičně vychutná výhradně pod širým nebem v pětačtyřicetistupňovém vedru. Děti sebou šily a maně si pohrávaly s oblíbenými hračkami, jako byly ohryzky jablek, kousky provázku a chcíplé myši. Psi se váleli po zemi, lapali po dechu a bezpochyby v duchu žasli nad tím, jak může nějaký lidský tvor žít na tak příšerném, deprimujícím místě, a netoužit po sebevraždě.

Očnímu kontaktu s diváky okolo se Albert snažil vyhýbat, jen tu a tam se střetl pohledem s mimořádně půvabnou plavovláskou, která stála na schodech před smíšeným zbožím. Věnovala mu slabý úsměv, snad aby ho povzbudila, míra jeho přesvědčivosti však byla podle všeho pochybná.

A nato konečně zaslechli dusot blížících se kopyt. Zprvu jen zdálky a nezřetelně, postupně však sílil... až se posléze na opačné straně hlavní třídy objevil jakýsi muž. Prudkým trhnutím zadržel koně — zvíře jako by se škubnutí polekalo, ale vzápětí poslušně zastavilo. Muž seskočil na zem a bez sebemenší špetky naléhavosti dokráčel na patřičné místo na konci ulice.

Albert strnul a pozorně si protivníka prohlížel. Charlie Blanche a Albert Stark se svým vystupováním lišili jako noc a den: Blanche, to bylo prošedivělé, ošlehané vyhlížející ztělesnění agresivity, vypadalo to, že se neusmál od dob osidlování Ameriky. Měřil si Alberta s výrazem, jenž jako by říkal: „Chci ti ustřelit ptáka kulkou ulitou z rakoviny.“ Albert si odkašlal.

„Takže... pravý poledne pro vás asi znamená čtvrt na jednu, co?“

Charlie chvíli jen prázdně zíral. „Cože?“

„Jako,“ pokračoval Albert, navzdory strachu upřímně vytočený, „říkal jste přece v pravý poledne a já tu byl a... od té doby tak nějak čekám.“

Blanche zachmuřeně přimhouřil oči. „Už jsem tady.“

„Jo, já vím, ale prostě — prostě je to takový jako bezohledný, páč je to, jako byste tím říkal, že má váš čas větší cenu než čas všech ostatních, a... zkrátka je mi jasný, že tady maj všichni napilno a že si každý udělal volno, aby tady moh bejt, a — je to tak, ne, lidičky?“

Nikdo mu neodpověděl. Albert se pokradmu rozhlížel a hledal spřízněnou tvář, žádnou však nenašel. Zrakem spočinul na jakémsi bezzubém staříkovi, jenž očividně napilno neměl ani trochu. Kmet po něm šilhal prázdným pohledem vytesaným z kamene a jazykem si rejdl tam a sem po obvodu osamělého zubu, jako patrola svědomitě střežící poslední zbývající výspu téměř poražené armády.

„Tas,“ zavelel Charlie Blanche.

Přihlížející rázem znovu zpozorněli a jako jeden muž zatajili dech. Ted' konečně vypukne podívaná! I Albert se zhluboka nadechl.

„Ééé... ne.“

Mezi obyvateli městečka to užasle zašumělo. Ona půvabná blondýnka vrhla na Alberta pohled překypující překvapeným zděšením.

„Jak to myslíš, ne?“ Blanche ještě víc přimhouřil oči, pokud to vůbec šlo.

Albert se znova zhluboka nadechl. „Já... já o tohle nestojím. Jste podstatně lepší střelec než já, a tak... než se to celý vymkne z ruky a než začnem oba bláznit a pozabíjíme se tady, já... já o žádnou přestřelku nestojím.“

„Koukám, že jsi strachy celej žlutej, Starku.“ Koutek úst se Blancheovi zkroutil do pokřiveného patvaru, který by jen ten nejvelkorysejší pozorovatel označil za úsměšek — bezpochyby však šlo o nejvřelejší výraz, jaký byla jeho dávno zkažená náture s to vyloudit.

„No heleďte, žlutej, to zní —“ Albert se celý nespůj odmlčel, „— zkrátka je to takový rasistický vůči našim pracovitejm přátelům z Dálného východu, nemám pravdu, hoši?“ Albert se otočil k pomenšímu hloučku čínských drážních dělníků, kteří přihlíželi zpovzdálí. Teď už se aspoň špetky té podpory dozajista dočká.

Nejmenší z Číňanů mu ukázal prostředníček.

„T-tak jo,“ koktal Albert. „Jak je libo.“

Blanche se chraplavě zachechtal. „I ty podělaný Číňani viděj, že jsi strachy celej zežloutnul!“

Albert se ke svému protivníkovi znova otočil čelem. „Koukněte, já — já bych to prostě rád vyřešil nějak rozumně, jo? Jsme přece oba inteligentní a dospělý, nemám pravdu? No a tak... vás prostě odškodním finančně.“

Blancheův výraz se nijak nezměnil. „To by šlo. Bude to padesát dolarů.“

„Dobře, tak jo,“ ošíval se Albert lehce. „Jenže jde o to, že... padesát dolarů hotově nemám...“

Charlieho ruka se přiblížila k pažbě pistole.

„... *ale*... dám vám pětadvacet ovcí.“

Charlie už se ukazovákem skoro dotýkal spouště. „Žádný ovce nechci, Starku.“

Pot z horka se náhle smísil s potem z děsu, jelikož Albertovi došlo, že je v bryndě. „Jako to — to je ale spousta ovcí. Je to celejch pětadvacet ovcí. To je celá... tlupa. Nebo houf? Je to houf?“ Úzkostně se zasmál, zatímco jeho tápající mozek chrtil nekončící průjem strachem vyvolaných nesmyslů. „Ježkovy voči, je tohleto možný? Chovám ovce, a najednou vůbec netuším, jak se tvoří množný číslo — říká se *hejno* ovcí? Já nevím! Ha! Heleďte, víte, jak se říká skupině fretek? *Smečka*. Fretčí smečka. Jazyk, to je panečku zábava, páč skrejvá spoustu tajnejch pokladů —“

Vtom vzduch rozčísł *třesk* kulky — Charlie Blanche vystřelil Albertovi pod nohy. Albert se zřetelně zženštilým výkřikem uskočil.

„Ty tvoje podělaný ovce mi spásly půlku ranče, Starku! Ta tráva už nikdá znova nedoroste.“

Mezi dobytkáři ze západu panovala vůči ovčákům hluboce zakořeněná zášť, zejména proto, že i samy ovce se živily hlubokými kořeny. Spásaly totiž trávu tak nízko nad zemí, že pokud jim nikdo a nic nebránilo, dokázaly oholit pastvinu natolik důkladně, že se tráva musela znova zasít. *Kam vkročila ovce, tam už se žádná kráva nenapase*, tvrdívali dobytkáři. Na to konto mezi chovateli skotu a ovcí často propukaly války o pastviska s děsivě krvavými následky. Ničemu neprosplávala ani skutečnost, že ovčáci bývali zpravidla považováni za nehorázné bábovky.

Albert polkl mizivý zbytek slin, který mu ještě zůstal, neboť Charlie pozvedl pistoli a zamířil.

„Dobře, dobře!“ zvedl Albert ruce na znamení, že se vzdává. „Prodám ty ovce sám, jo? Seženu vám ty prachy! S-souhlas? Budete je mít zejtra.“

Následovala děsivá chvíle, kdy byl Albert na sto procent přesvědčený, že ačkoliv se sokovým požadavkům podvolil, Blanche stiskne spoušť tak jako tak. Druhý muž však místo toho pistoli pomalu svěřil. „Jestli ty prachy nedostanu... tak ti půjdu po krku. A třikrát to do tebe napálím: do čela, do nosu a do brady, to aby se ti palice krásně rozlomila vejpl jak meloun na pouti.“

„A rozhodně bych si to zasloužil,“ vyhrknul Albert podlé zavě. „V takovým případě? Šmankote, to bych byl ale debil. Jenže já — takovejhle já bejt nechci, takže — vám ty prachy seženu.“

Charlie Blanche opatrně schoval zbraň do pouzdra. Albert rozechvěle vydechnul a Blanche zamířil zpátky ke svému koni. *Já jsem tak rád, že jsem se nepočůral*, pomyslel si Albert v duchu a se zpožděním se zděsil nad tím, že mu smrt doslova dýchlá na krk. Otočil se a vyrazil ulicí s pocitem, jako by se mu nohy proměnily v sulc —

PRÁSK!!

Obyvatelé městečka zatajili dech. Albert se zhroutil na zem, neboť mu lýtkem projela nepředstavitelně pronikavá bolest. „KURVA!“ zařval a vyděšeně se otočil.

Charlie ho střelil do nohy.

„Jenom takovej menší závdavek,“ ucedil Blanche tlumeným, smrtícím tónem. Znovu zasunul pistoli do pouzdra, vyhoupl se na koně a bez dalších slov odcválal.

Obyvatelé městečka se téměř okamžitě začali rozcházet,

jako by se vůbec nic nestalo. Zábava skončila. Každý si zase nenuceně šel po svém, jako by právě zhlédli vedlejší představení putovního lunaparku — nehledě na to, že jistý člověk před pouhými několika okamžiky jen o vlásek unikl smrti.

K místu, kde Albert ležel a v bolestech si svíral nohu, přispěchal jakýsi oplácaný, mírně plešatící třicátník.

„Šmarjá, Alberte! Žiješ?“

Kulku Albert ještě nikdy neschytil, viděl však, jak to potkalo druhé. A ty maličké kovové náboje dovedly napáchat opravdu šeredné škody. Ostře sykl, zaťal zuby a vykasal si nohavici. Přestože byla bolest nesnesitelná a nebyvalá, rozlil se mu po tváři překvapený výraz, neboť zjistil, že je zranění jenom povrchové. Kulka provrtala kůži, ne však moc. *Jéžíš, o kolik víc to asi musí bolet, když se to trefí přesně?*

„Jo — jo, dobrý, je to jenom škrábnutí,“ odušil Albert a zase si nohavici stáhnul.

„No zaplaťpánbůh,“ oddechl si Edward.

Edward Phelps byl příštípkař s přívětivýma očima a mírnými způsoby a Albertův nejbližší přítel. Tehdy v pohraničí to ovšem nutně neznamenalo nerozlučné pouto. V městečku, kde nežilo ani pětasedmdesát lidí, neměl člověk zrovna dvakrát na výběr, pokud šlo o volbu nejlepšího kamaráda. Albert měl Edwarda upřímně rád, spíš to však souviselo s tím, že Edward byl tam na západě jedním z hrstky těch, kteří druhého hned nezastřelili jenom proto, že se na něj křivě podíval. Najisto to Albert nevěděl, měl však za to, že Edward ani nevlastní zbraň. A i kdyby vlastnil, působila by naprosto nepatřičně. Dalo-li se o někom říct, že je *agresivně přátelský*, pak právě o Edwardovi. Byl až přehnaně slušný a dobromyslný.

Doprostřed hlavní třídy dokráčel chlapík podstatně

impozantnějšího vzezření.

„Jste v cajku, Starku?“ zeptal se bezvýrazně šerif.

„Jo, jsem v pořádku,“ odpověděl Albert. „Hej, poslyšte, šerife, chtěl bych vám poděkovat za pomoc. Fakt oceňuju, že jste se do toho vložil a přímo před svým úřadem tuhle smrtící roztržku uťal. Vážně paráda, dík za podporu.“

Šerif Albertovi věnoval chladný pohled. „Nemám se do toho co míchat, Starku. Po mým soudu si musí svoje bitvy každé vybojovat sám.“

Albert na něj chvíli civěl. Tenhle chlap ztělesňoval všechno, co stálo v pohraničí za pendrek, jeden úhledný osmahnutý balík s drsným pohledem a korunovaný plechovou hvězdou. „Vždyť jste šerif,“ namítl Albert a snažil se, aby to moc neznělo, jako když mluví s pětiletým capartem.

„To jsem.“

„No... a to, kvůli čemu si vás všichni platíme — ta funkce, kterou v tomhle městečku máte —, to by si podle vás měl ošéfovat každý sám.“

„Nejsem žádná vaše tělesná stráž, Starku.“

Znovu Albert potlačil nutkání mluvit, jako by vyučoval třídu duševně zaostalých dětí. „No, v podstatě jste. Přece jako šerif máte vlastně v popisu práce chránit mé tělo před újmou.“

„Jo, to máte vlastně v popisu práce,“ přisadil si Edward, za všech okolností věrný, loajální kámoš, který neví, kdy držet jazyk za zuby.

„Sklapněte,“ štěkl šerif. Edward honem sklopil hlavu a bázlivě se odšoural. Šerif se otočil zpátky k Albertovi. „Zřejmě máme na věc každé jiné názor.“

„Takže kdybyste si třeba otevřel restauraci, počkal byste, až tam přijdou lidi, a pak jim řek: ‚Každý si musí uvařit sám?‘“

„Radši bacha na jazyk, jinak byste taky moh skončit ve vězeňský cele.“

„No to se podívejme!“ vystřelil Albert ruce k nebi, napětí a bolest celého dne v něm už vyústily v podrážděný výbuch. „Prodloužená ruka zákona se konečně ohnala, aby chránila *sama sebe* před lidma, co frflaj.“

Šerif jen nevraživě koukal. „S tou nohou byste si měl zajít za doktorem Harperem,“ prohodil nakonec a štrobeně se odvrátil.

Albert si zkroušeně, poraženecky povzdychl, zvedl se z prachu cesty a odbelhal se k felčarově ordinaci.

Pohraniční medicína, to byl v podstatě oxymóron.

Velké městské špitály nestály roku 1882 za moc, ovšem v porovnání s tím, jaké péče se člověku dostávalo, když vyrazil na západ, představovaly poslední výkřik vědy a techniky.

Ordinace doktora medicíny Daniela Harpera, jediného praktického lékaře s licenci v městečku Starý Pařezov, byla v podstatě zvelebená bouda. V horkém, dusném větru se pohupoval a skřípal ručně malovaný vývěsní štít, jenž sloužil jako krásné ztělesnění toho, jakou péči může člověk očekávat, bude-li mít tu smůlu, že se v téhle mrňavé obci roznemůže. Dřevěné police uvnitř překypovaly nejrůznějšími lahvičkami s medikamenty, elixíry a toniky — ale koho chtěly u všech všudy obelhat: ve všech byl jenom alkohol. Vlastně se dalo říct, že tam v pohraničí byl každý „lék“ jenom chlast s vysperkovanou etiketou.

Samotný doktor Harper stál nad tělem pacientky. Šlo zhruba o čtyřicátnici, byla však vrásčitá a prošedivělá, jako by jí bylo o dvacet let víc. Ležela omámená lékařovým éterem,

což bylo ku prospěchu věci, jelikož měla rozříznuté břicho. Doktor Harper měl ruce zbrocené krví, pečlivě se jí přehraboval ve vnitřnostech, a to s využitím veškerých dovedností, které při své zubařské průpravě získal. Na operační stůl si vyskočil jakýsi opelichaný domácí kocour a jal se tělo očuchávat.

„Jedeš, dobře víš, že tady nahore nemáš co dělat,“ uchechtl se doktor Harper, nato kocoura popadl a něžně ho položil na podlahu. „A teď koukej mazat, Ježíšku, slyšíš?“ Lékařovy ruce zanechaly kocourovi na srsti šmouhy od krve, které si dychtivě olizoval. Harper se vrátil k započatému dílu a smetl ze stolu zatoulané kočičí chlupy.

„Haló?“ ozval se hlas z vnější místnosti. „Doktore Harpere?“

Harper si utřel ruce do hadru, hodil ho pacientce přes nohu a vyšel do vedlejší světnice. Albert se mezitím uvelebil na židli, jelikož už potřeboval ulevit poraněné končetině.

„Zdravíčko, doktore,“ prohodil. „Říkal jsem si, že — a doprdele,“ zarazil se uprostřed věty, když si povšiml lékařových rukou, které se dosud leskly čerstvou karmínovou krví.

„Ále, to nic,“ chlácholil ho doktor Harper. „Zrovna operuju.“

„Můžu přijít jindy,“ odvětil Albert a už si to šinul ke dveřím.

„Ne, ne, ona bude ještě chvíli v limbu. Mám tam chuděru paní Callaghanovou. Málem jí prasknul ten bazmek v břiše, tak musel ven.“

Albertovi chvíli trvalo, než se dovtípil. „Slepý střevo?“

„Jo, to je vončo,“ přitakal lékař.

Albert maně přemítal, proč sem vůbec chodil. Při

návštěvě zdejší ordinace se nedalo vyloučit, že se zatržený nehet změnil v zoufalý, krvavý boj o přežití.

„Tak copak vás trápí?“ zeptal se doktor Harper a přihnul si z jedné z lahvíček na polici. Nebylo pochyb o tom, že takovéto časté chování u něj přispívá k výraznému zbrzdění tváře a nezdravé sinalosti, jež dávaly vzpomenout na Lukáše 4,23: *Lékaři, uzdrav sám sebe.*

„Ále, škrábla mě kulka. Stačí to jenom omrknout.“

„No jo,“ pousmál se doktor s klebetivým leskem v oku, „slyšel jsem, že jste se před Charliem Blanchem podělal strachy.“

„Heled'te, doktore, je mi jasný, že byste radši flikoval díru zející v prsou než malý škrábnutí, ale já si bohužel svého života vážím. Tak kouknete se na to teda, anebo mám prostě odkulhat do pouště, ať se o to postaraj ty všivý kojoti?“

„No dobře, podíváme se na to,“ zasmál se doktor Harper dobrácky. Vyhrnul Albertovi nohavici a ránu si prohlížel, přičemž na látce zanechával lehké šmouhy od krve patřící paní Callaghanové.

„Koukám, že mytí rukou moc nedáte,“ podotkl Albert bez zájmu. Doktor si jeho poznámky buďto nevšiml, nebo ji pro samé soustředění na ránu nepostřehl.

„Áá, to nevypadá pěkně,“ konstatoval. „Možná ji budeme muset dát pryč, jinak byste moh skončit s prstitidou.“

Albert si povzdechnul. „Jasně, tak zaprvý pochybuju, že něco takovýho vůbec existuje, a zadruhý je to škrábanec, doktore. Nenechám si od vás ufíknout haksnu.“

„Jak je ctěná libost. Ale už jsem zažil, že se z prstitidy ani ne do týdne vyklubala kolenóza.“

„Stačí jenom obvaz, díky,“ odušil Albert úsečně a ještě vroucněji si přál, aby už to měl celé co nejrychleji za sebou.

Doktor Harper otevřel šuplík, a zatímco z něj vytahoval ruličku obvazu, Albert si prohlížel nevelkou místnost. Na talíři hned vedle otevřené lahvičky s laudanem se povalovaly zbytky pečeného kuřete a na hraně odkládacího stolku nebezpečně balancoval nedávno zapálený doutník, jehož zašpičatělý konec se stále ještě černal odpornými pohraničními slinami. Pokud šlo o úřední lékařské osvědčení, jediný kandidát visel v dřevěném rámu na protější stěně.

„Zdravotnická škola texaského teritoria,“ četl Albert nahlas rukou psaný diplom a doktor mu zatím začal fačovat nohu. „To je nějaká prestižnější škola?“

„Ano, prosím, byl jsem třetí v ročníku,“ odpověděl Harper s upřímnou hrdostí.

„Hm. A to jste se učili v baráku, nebo někde pod širákem?“ vyzvídal Albert beze stopy sarkasmu či ironie.

„Tak a je to,“ prohlásil lékař, napřímil se a na nový obvaz se usmál. „Snažte se ji moc nezatěžovat.“

Albert se zadíval na výsledek. „Jenom látkovej obvaz? Nic víc?“

„A co jiného byste po mně ještě chtěl?“

„Třeba tu ránu vyčistit?“ nadhodil Albert s předstíranou trpělivostí, „abych nechytl infekci a nenatáhnul brka?“

„To už je čistě na Všemohoucím.“

Albert chvilí jen civěl. „Asi se porozhlídnu po někom spolehlivějším.“

Ani jeden z nich si nevšiml, že si kocour Ježíšek právě začal pochutnávat na tlustém střevě paní Callaghanové.

Kterýkoliv daný večer byl saloon ve Starém Pařezově až k prasknutí nacpaný podroušenými karbaníky, násosky

a neholenými šířiteli nejrůznějších ohavných pachů. Občas se až zdálo, jako by těch všemožných odérů byly snad stovky, a všechny spolu v tom stísněném, špatně odvětrávaném prostoru lítě soupeřily o nadvládu.

Ve dvě odpoledne tam ale bývalo víceméně pusto. U baru sice sedělo pár postarších honáků už od pohledu chatrného zdraví, kteří civěli do svých sklenic, jinak však bylo přizemí v podstatě liduprázdné.

Tedy samozřejmě až na Edwarda Phelpse.

Edward trpělivě seděl na dřevěné židli u paty schodiště, které vedlo k bordelovým pokojíkům. Nejspíš jsem si měl přinést knihu nebo tak něco, pomyslel si v duchu, věděl však, že čekání nebude zas tak dlouhé. V ruce třímал krásnou letní kytičku kopretin, šeráků a narcisek. Z patra dolů doléhaly vilné zvuky pohlavních radovánek — Edwardovu přítelkyni Ruth totiž zrovna divoce pigloval jakýsi umolousaný kovboj.

„Ano, ještě! JEŠTĚ!“ ječela a její hlas se rozléhal celým saloonem.

„Jo, líbí se ti, když tě klátím, co?“ zahulákal umolousaný kovboj.

„Jo! Je to fakt nádhera!“ vyjekla mezi halasnými vzdechy extáze.

„Z toho, jak jsem celej den makal venku, mám pěkně špinavýho ptáka!“

„Já vím! Líbí se mi, jak mě to vevnitř drásá!“

„Jo, ta špína na mém ptáku se ti líbí, co?!“

„Ano! Líbí, a jak! To je taková balada!“

Co do řečnění při sexu byla Ruth odjakživa trochu neobratná, měla však srdce na správném místě a jakožto prostitutka byla vzorná: na šichtu přišla vždycky včas, po

každém pátém kunčastovi se vykoukala a byla svolná ke všem typům fetišů. Její pracovní etice se Edward obdivoval. Vážnost, s jakou člověk přistupuje ke svým pracovním povinnostem, mnohé vypovídá o jeho charakteru. Měl kliku, že potkal takovou ženskou.

„Strč mi prst do zadku!“ houkl umolousaný kovboj.

„Moc ráda!“ odtušila Ruth.

V tu chvíli sešla ze schodů bordelmamá Millie. Byla to kyprá čtyřicátnice s přisprostlým, namalovaným výrazem typické hospodské kurvy z povolání. V husté hřívě vyčesaných vlasů, svého času bezpochyby temných jako onyx, se jí už objevovaly četné šedivé pramínky. Když se přiblížila, mávla na příštipkáře rukou samý prsten.

„Nazdar, Edwarde,“ zašveholila s vlídným úsměvem. Svými třešňově rudými rty a silnou vrstvou růže nalíčenými lícemi, byť samy o sobě působily nedůstojně, dodávala fádniému hnědavému interiéru místnosti aspoň jakous takous vítanou barevnost.

„Zdravím vás, Millie,“ zazubil se Edward a uctivě vstal.

„Čekáte na Ruth?“

„Jo, vypadnul jsem z práce o něco dřív, tak mě napadlo, že bych ji vzal na piknik.“

„Aha. Vy jste vážně přítel k pohledání.“

„Jo, snažím se.“

Millie se laskavě usmála, nevěděla, jak v konverzaci pokračovat. „No... vypadá to, že už je skoro hotová,“ utrousila a vzhlédla k hornímu patru, kde vzdechy orgasmické vášně spěly k disharmonickému crescendo.

„PANEBOŽE, UŽ BUDU!“ zaječela Ruth.

„Moc pěkný kytky,“ podotkla Millie.

Edward se na pugét s pyšným úsměškem zadíval. „Já vím,

je to krása, co? Dokonce je tady i pár tulipánů. Toudle roční dobou se blbě sháněj, ale Ruth je pořádně vybírává.“

„JO, JO! POSTŘÍKEJ MI TÍM ŠPINAVÝM KOVBOJ-SKÝM SEMENEM CELEJ KSICHT!“

Edward si upravil vázanku, jelikož zaslechl, že Ruth bude hotová co nevidět. „Sluší mi to?“ zeptal se a předvedl se Millie, aby si ho mohla prohlédnout.

„Ano, vypadáte... dobře,“ odtušila a nadále už nedokázala ovládnout zvědavost. „Heleďte, Edwarde... můžu se vás na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Nevadí vám, že... vaši holku den co den píchá nějakých patnáct maníků a že jí za to platěj?“

„No jo. Víte, moje práce taky stojí za hovno.“

„Jasně, ale vy opravujete boty.“

„Uf, ani mi to nepřipomínejte!“ zasmál se Edward. „Od konce občanský války se v obuvnictví kšefty skoro nehejbou.“

„Fakticky?“

„Jo, zkrátka dost ubylo nohou.“

Millie chtěla ještě chvíli rozebírat původní téma, ale vtom se dolů celá rozjařená přiřítla Ruth, která se cestou ještě dooblékala.

„Eddy, to jsi ty?“ zapištěla šťastně.

On se k ní otočil, podíval se jí do očí a rozpráhl náruč. „Ahoj, miláčku!“

„Kde se tady bereš?“ zvolala, sevřela ho v radostném objetí a políbila ho přímo na ústa. On sebou jen lehounce trhnul.

„Nějak ti táhne z pusy...“

„Jé, promiň, musela jsem mu ho kouřit.“ Reflexivně si ústa zakryla a už tak ruměné líce jí zrudly ještě o ždibec víc.

Edward se s upřímným pochopením pousmál. „Jo, jasně,

to nic. Hele, skončil jsem o něco dřív, tak mě napadalo, že bysme se mohli projít podél řeky.“

Ruth ho znovu objala za to, jak je k ní pozorný. „No ne, ty jsi prostě *jednička*! Jo, dobře, tak jdem!“ Dala mu letmou pusku na tvář a ohlédla se po Millie. „Nemám já toho nejlepšího kluka na světě?“

Millie užuž otevírala ústa, aby něco řekla, nic jí však nepřipadalo případné.

„Tak zatím!“ zahihňala se Ruth a vlekla rozesmátého Edwarda za ruku ke dveřím saloonu. „Jo, a v kolik se mám vrátit?“ otočila se ještě krátce k Millie.

„No, Clyde Hodgkins se ptal, jestli by se moh k večeru stavit.“

„Aha — a co bude chtít?“ vyzvídala Ruth.

„Myslím, že chce anál.“

Ruth se otočila a popadla Edwarda za ruce. „No teda, lásko! Budem si moct dovolit pořídit ti nověj pásek do kostela!“

Když Edward pochopil, jaké ho potkalo štěstí, rozšířily se mu zorničky. „No páni, to by byla senzace!“

„Já vím!“ překypovala Ruth nadšením, stiskla mu dlaně a komíhala mu jimi sem a tam jako při tanci.

„V kolik ji teda budete potřebovat? V půl šestý nebo tak nějak?“ zeptal se Edward Millie.

„Popravdě řečeno... tady to nechodí jako u zubaře, Edwarde. Nejspíš se stává, až dostane chuť nasoukat jí lofasa do zadku.“

„Dobře, tak teda pro jistotu už v pět,“ řekl Edward. A s tím párek radostně chvátal ven do odpoledního sluníčka, byť projasněnost dne zcela zastíňovala jejich vzájemná láska.

Most kravských zdechlin si svůj název vysloužil zhruba v době, kdy se první osadníci ze Starého Pařezova vydali na západ s vidinou zbrusu nového života. Kromě lidské posádky cestovalo s kolonou povozů i rozsáhlé stádo dvou set jatečných krav. Když však osadníci dospěli na území jihozápadní Arizony, podlehl stádo záhadné nemoci, která během několika dnů stavy skotu naprosto zdecimovala. Ve světle této pohromy se znavení pionýři rozhodli putování na západ ukončit a vybudovat svou obec přímo na místě. Terén tam byl poměrně skalnatý a nepříliš příhodný, ovšem objevení nedaleké řeky odhalilo na druhém břehu zřetelnější půdu. Když se však průkopníci pokusili řeku přejít, zjistili, že je moc hluboká. Nedostatek schůdných mělčin oběma směry je uvrhl do prekérní, nemilé situace. Pak ale jedna z manželek přišla s novátorským řešením: osadníci natahali k řece zdechliny všech krav a skládali je do vody na sebe. Halda se postupně stále navyšovala, až nakonec vytvořila jakýsi improvizovaný most, přes nějž se mohli osadníci dostat na druhý břeh, na území, které následně dostalo název Starý Pařezov. Obrovské množství hovězího masa tlejícího ve vodě pochopitelně vyvolalo nakažlivou epidemii, která záhy veškeré obyvatelstvo vyhubila. Ovšem další vlna osadníků, která dorazila, vybudovala dřevěný most, snadno řeku překročila a založila městečko Starý Pařezov. Most kravských zdechlin tak byl pojmenován na památku oněch prvních osadníků a jejich tragického úmrtí vinou vody otrávené mršinami skotu.

Právě tam v chladivém stínu mostu seděl Albert a se svou přítelkyní Louise si vychutnával piknik tvořený smaženým kuřetem a čerstvě upečeným chlebem. Ti dva spolu byli ani ne rok a půl a Albert mohl mluvit o mimořádném štěstí, že

tato dívka vstoupila do jeho života. Byla to výjimečná krásavice, i bez ohledu na měřítko západního pohraničí, kde byla většina žen k nerozeznání od medvědů. Dokonce měla všechny zuby, což byla další pozoruhodná anomálie. Albert s Louise často sedával na verandě před domem, kde pozorovali západ pouštního slunce, držel ji kolem ramen a zuby jí přepočítával.

Louise seděla na piknikové dece a v mírném vánku jí zlehounka povlávaly plavé kadeře, čímž napodobovaly zurčivé klokotání říčních vod. Bledá, mléčně bílá plet jí zářila mládím. Dívka roztržitě uždibovala kousek chleba s marmeládou, poslouchala Albertovy stesky na to, jaký prožil den, a pozorovala tisíce droboučkých mihotavých zlomků bělavého světla, které se blyštělo na líně plynoucí řece.

„— a tím to jako prostě mělo skončit, ne?“ remcal. „Řeknu mu, že ho vyplatím, každý si půjdeme po svém, a basta. Ale ne, ten maník mě střelí do nohy! Debil jeden.“

Takhle skuhral několik minut a teprve pak si všiml, že před ním Louise jakoby záměrně uhýbá pohledem.

„Co se děje?“ zeptal se.

Louise se chvíli dívala dolů na své ruce a poté řekla to poslední, co by od ní Albert čekal. „Měl sis to s ním rozdat, Alberte.“

Albert na ni zíral s chápavostí koně, který dostane za úkol ubalit cigaretu. „Počkat, cože?“

„Měl sis to s Charliem Blanchem rozdat.“ Zničehonic už jí nečinilo potíže střetnout se s ním pohledem.

„Co — to si ze mě děláš srandu?“

„Vždyť ani nevíme, jestli se to na jeho ranči pásly tvoje ovce,“ namítla. „Mohly to být Hurleyho krávy. Měl by to dokázat, jenže to nejde. Takže ti nevím... Měl sis to s ním

rozdat.“

„Ježkovy zraky, ty to myslíš vážně.“

Dívka přikývla.

„Louise,“ zajíkal se, „ten chlap patří k nejlepším střelcům v celém městě! Vždyť já vedle něj vypadám, jako bych měl Parkinsona.“

„To je kdo, ten Parkinson?“

„Ále, jenom další ze způsobů, kterým nám pánbíček záhadně dává najevo svou lásku. Koukni, snažil jsem se na ten souboj vyhecovat, ale když se to veme kolem a kolem, tak sebevraždu páchat nehodlám.“

A vtom zničehonic udeřil blesk. „Alberte... já se s tebou rozcházím.“

Když znenadání umře rodič, sourozenec nebo blízký přítel, disponuje mozek prazvláštní schopností vnímat tuto informaci jako omyl nebo jako výmysl či přinejhorším coby dočasnou realitu, která se v dohledné době dozajista sama spraví, a znovu tak na světě zavládne přirozená a řádná rovnováha. K podobnému jevu dochází, když jedna strana rázně a nečekaně ukončí vztah. Měl pocit, jako by mluvila latinsky. Albert si připadal jako neandrtálec nastupující do lokomotivy. Takovému člověku by podobný zážitek nedával nejmenší smysl, jednoduše by zjistil, že se jeho vědomí uzamklo nebo že naráží do psychologických zdí.

„P... počkat, cože?“

„Mrzí mě to.“ Láskyplně se na něj zadívala, byl to však omyl. Chvíli mu trvalo, než se dovtípil, že nevidí lásku, ale spíš soucit. Ten pohled, jaký byste věnovali pacientovi ve špitále, než byste mu oznámili, že už mu doktoři bohužel koule zachránit nedokázali.

Albert otevřel pusu, aby něco řekl, načež z něj vyšlo:

„Schytal jsem dneska kulku.“

„Já vím,“ odpověděla.

Evidentně neslyšela, co jsem jí zrovna řekl, pomyslel si v duchu. „Au,“ hlesnul v naději, že jí to snad docvakne.

„Vím. Mrzí mě, že tě zranil,“ řekla, ovšem Albertovi připadalo, že to nezní dost lítostivě.

Kolečka v mozku se mu znovu roztočila na plné obrátky a začal v duchu zpracovávat, co se to u všech všudy jenom děje. Pustila ho k vodě. „Louise, já — *proč?* To kvůli *souboji?*“

„Ne, o to nejde. Teda možná to vlastně bylo takový malý pošťouchnutí, co jsem potřebovala, abych konečně sebrala odvalu a řekla ti, že —“

„*Konečně?* Jak to myslíš, *konečně?* Jak dlouho jsi tohle plánovala?“

„Ježíšmarjá, takhle to zní až zákeřně. Nic jsem neplánovala, Alberte. Ale... Nějakou dobu už to takhle *cítím*. Prostě... Hele, jsi vážně bezva kluk. Jenže já... já jsem si uvědomila, že chci něco jinýho.“

Rány pršely jedna za druhou. Albert měl pocit, že nejspíš vrhne. Snad se slova vderou do úst rychleji než zvratky. „Louise, já tě miluju! Co jinýho bys mohla chtít? Jsi celej můj život! Za poslední rok a půl pro tebe dělám, co můžu! Koukni, vím, že jsem jenom ovčák, ale špóruju si, a jen co —“

„Jo, ale vždyť ani nejsi dobře ovčák, Alberte,“ skočila mu do řeči. Soucit v jejím výrazu byl tentam a zdálo se, že teď přijde na řadu její necenzurovaný pohled na věc. „Vždyť ty tvoje ovce jsou úplně *všude*. Ovčák musí dělat především *jedno*: mít všechny svoje ovce na jednom místě. Tuhle jsem se na tvou farmě stavovala a jedna ovce se toulala po dvoře za domem, tři nahoře po hřebeni, dvě byly v rybníku a jedna i na střeše.“

„To je Bridget — ta je trochu zaostalá, ale jinak překypuje láskou. Hele, mám pocit, že krapet odbíháme od tématu,“ vloudilo se do Alberta tónu zoufalství. „Koukni, Louise, pokud nejde o ten souboj, tak o co teda?! Řekni mi, v čem je potíže, a třeba to napravíme!“

„Alberte, jsi bezva chlap, o tom žádná,“ odvětila a opět jí zjehl hlas — to aby vyvážila nemilost slov, která se jí drala na jazyk. „Prostě... se ke mně nehodíš. Vlastně teď ani nechci s *nikým* chodit. Tak nějak se musím sama vyhrabat ze sraček.“

„Ze sraček? Jakejch sraček? Dyk žijeme v pohraničním městě uprostřed totální pouště! Tady kolem ani není dost sraček na to, aby ses z nějakejch mohla vyhrabávat! Kristova noho, Louise, dyt' jsme spolu už půldruhýho roku! Bavili jsme se o svatbě!“

„Podívej, kdybych byla starší, možná by to bylo načarováný akorát, jenže já se prostě ještě nechci usadit. Lidi už se dneska dožívaj pětatřicítky, takže se holka nemusí hnedka vdávat. Zkrátka prostě teď na sobě musím zapracovat.“

To už bylo na Alberta moc. „*Musím na sobě zapracovat??*“ zopakoval a jeho tvář se podobala masce zmučené nevěřičnosti. „Louise, tohle říkaj holky, co maj před sebou něco dobrýho a jsou tak děsně zahleděný do sebe, že nemaj páru, co si počít. Já tě přece *znám*. Ty do sebe zahleděná nejsi. Koukáš se na mě. A já zas na tebe. A k tomu... jsi ta nejkrásnější ženská, jakou jsem kdy poznal.“

Louise rozhodila hebkýma bělostnýma rukama, čímž mu dala jasně najevo, že k tématu už nemá co dodat. „Nevím, co ti mám ještě říct, Alberte. Je konec. Už s tebou nechci být.“

Mozek se mu znova uzavíral, odmítal se s tímhle

emocionálním zděšením smířit. „Ach jo,“ hlesl tiše a bolest mu zbarvovala hlas zastřenou rozechvělostí. „Louise... já tě miluju.“

„Promiň.“

Nato jen odevzdaně pokrčila rameny, vstala a odešla.

A jak tam tak Albert Stark seděl mezi dlouhými stíny, které žíhaly zlatavou glazuru zmírajícího odpoledne, bylo mu jasné, že jeho život skončil.

Arizonské nebe zbrázdil západ slunce, nekonečné míle gigantických namalovaných šmouh ozařovaly vzdálené stolové hory a dodávaly jim sametově narůžovělý odstín. Pozorovateli, který by tento kraj navštívil poprvé, by z takových každovečerních vizuálních hodů až přecházel zrak. A přestože byl Albert pravidelným svědkem této podívané — přihlížel jí večer co večer z příhodného místečka na přední verandě nevelkého domku svého statku —, ani on nebyl vůči její úchvatné pestrobarevné okázalosti zcela imunní. Dnes si jí však ani trochu nevšímal.

Jel na svou farmu se skleslou, zaraženou otupělostí údů, jejíž vinou málem dvakrát spadl z koně. Curtis však už Albertovi naštěstí sloužil bezmála osm let a na světě patrně nebylo spolehlivějšího zvířete. Rytmu svého pána se přizpůsobí každý kůň, ovšem jezdecké umění bylo čímisi, co si Albert nikdy tak docela neosvojil. Koně měl rád, jezdec byl ovšem žalostný, často postrádal rovnováhu a koordinaci. Všichni měli za to, že tenhle problém se postupem let rajtováním v sedle vyřeší, jenže on se očividně vůbec nezlepšoval.

Curtis ovšem ano. Oř instinktivně přenášel vlastní váhu tak, aby vyrovnával Albertovy jezdecké chyby — pro tenhle

pozoruhodný doklad intuitivní starostlivosti ho měl Albert raději než kteréhokoliv člověka.

Samozřejmě kromě Louise.

Její tvář se před ním vznášela celou cestu domů jako duch utatého přívěšku. V té představě jí na rtech hrál nevadnoucí úsměv, jenž byl láskyplným svědectvím všech jejich společných zážitků, které teď už patřily minulosti. *Tahle Louise pořád někde existuje. Jenom ji musím najít. Ta Louise, kterou jsem dneska viděl, nebyla skutečná.* Teprve když se přiblížil k farmě, začal z mlhy přeludů procítat. Všudypřítomné bečení a mečení jeho ovcí ho svou pronikavostí prudce vrátilo do reality.

Albert přemohl strnulost pohledu a zadíval se na svou polorozpadlou ohradu. Dřevěné ploty trouchnivěly, naléhavě potřebovaly vyspravit. A jako obvykle byly ovce všude kolem. Některé pobíhaly uvnitř ohrady, jiné se toulaly po dvoře a Bridget, jak se dalo čekat, stála se ztraceným a zmateným výrazem na střeše. Albert nedokázal ani za Boha přijít na to, jak se tam ta blbka pokaždé dostane. V hlavě slyšel Louisin hlas: „Ovčák musí dělat především *JEDNO: mít všechny svoje ovce na jednom místě.*“ Že ho pustila k vodě, od ní možná byla chyba, v jednom ale měla pravdu: ovčák je opravdu prachmizerný.

Albert se trdomyslně došoural do své maličké chaloupky a pověsil si klobouk na dřevěný háček vedle dveří. Jeho rodiče, Elsie a George, vzhlédli z dřevěných židlí na druhé straně jizby. Jak daleko mu paměť sahala, sedávali na těch židlích každý den, večer co večer — Elsie šila a George louskal bibli. A jelikož jim oběma bylo něco málo přes sedmdesát, bylo jasné, že se to jen sotva změní.

„Jdeš pozdě,“ zabručel otec.

„Pozdě k čemu?“ zeptal se Albert.

Nastala odmlka. „Taky pravda,“ odušil otec a vrátil se k Písmu. Tím večerní konverzace skončila. V porovnání s většinou jiných večerů to však byla rozmluva v zásadě živá a košatá.

Albert se uchýlil do své temné světničky, klekl si a sáhl pod postel. Vytáhl odtamtud nevelkou neoznačenou dřevěnou bedýnku a odnesl si ji na verandu před dům. Slunce chvatně zapadalo za obzor. Albert zažehl petrolejku a postavil ji vedle starého rozviklaného houpacího křesla, jemuž patrně zbývalo už jen asi tak půl roku života, než se rozpadne pod čísi nebohou panímandou. Uvelebil se v něm a bedýnku otevřel.

Vevnitř byly upomínky. Sépiově hnědé, zubaté upomínky na slavnou historii velkých milenců Alberta Starka a Louise Danielsové. Ve skutečnosti šlo pouze o tři snímky, ale jelikož byly tehdy fotografie docela terno, považoval je Albert za hotový poklad a byl tuze rád, že tyto obrázky vlastní. Jak tak toužebně zíral na zhmotněné stíny lepších dnů zmrazených v čase, zaslechl, že se blíží klapot koňských kopyt. Zvedl oči a spatřil, že k němu ve své rozhrkané malé bryčce míří Edward a Ruth. *Šťastná to dvojka*, pomyslel si s nádechem roztrpčení, ale hned vzápětí se za tak neoprávněný výlev negativismu v duchu pokáral. Jsou to jeho přátelé a chtějí mu jen pomoci. Jeho reakce však byla zcela lidská: pro člověka v pevném vztahu je láska štědrá hostinou, jíž si mají užívat všichni přítomní. Ovšem člověk bez spřízněné duše má pocit, že této hostině jen trpce přihlíží zvenčí přes mléčné sklo okna a poslouchá kručení svého hladovějícího břicha.

Albert se na ně schlíple usmál. „Nazdárek vespolek.“

„Alberte, zrovna jsme se doslechli o Louise,“ prohlásil Edward a seskočil z kočáru. „To je hrůza! Jak to neseš?“

„Je nám to hrozně líto,“ přidala se Ruth a také sestoupila na zem — mírně při tom krabatila tvář očividnou bolestí. „Jsi v pořádku?“

„Ani moc ne,“ povzdechl si Albert, jelikož se mu na lhaní nedostávalo energie. „Nechcete si sednout?“

„Jo, díky,“ odvětil Edward a přitáhl si dřevěnou stoličku.

„Já klidně postojím,“ hlesla Ruth. „Šichta byla dneska dlouhá.“

Albert znovu upřel pozornost ke snímkům v klíně. „Jenom jsem se koukal na pár starejch fotek, kde jsem já a Louise.“ Zvedl je, aby si je přátelé prohlédli. Svědomitě je zkoumali, přestože už je v minulosti viděli mockrát. „Tahle je z pouti... tady jsme na městském pikniku... a tohle je z tancovačky.“ V jeho obličejí nebylo ani stopy po emocích, podobně jako u tváří na snímcích. „Víte, docela mě mrzí, že se člověk nemůže na fotce usmívat. Louise má totiž neskutečnej úsměv.“

„To by vypadalo divně,“ namítl Edward.

„Hm?“ hlesl Albert duchem nepřítomný.

„Už ses někdy na fotce smál?“

„Já? Ne, a ty?“

„Ne, člověk by vypadal jak blázen, ale chci jenom říct, že...“ Albert se odmlčel a pak si řekl spíš pro sebe než k Edwardovi a Ruth, „...když se Louise usmívá, je to... zkrátka i na vrcholu našeho vztahu — když jako jste s někým už delší dobu, zvyknete si na takovou situaci a začnete ji považovat za samozřejmost... kdy vás ani nenapadne, že byste ji třeba mohli taky ztratit... i v tu chvíli mě to... pokaždý úplně ochromilo, když se usmála.“ Maličko se mu zlomil hlas. „Bože, já ji tolik miluju.“